

7

บทนำ

และแล้ว...การสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยของฉันก็ผ่านพ้นไปได้ด้วยดี โชคดีเป็นล้นพ้นที่ฉันสอบติดคณะที่เลือกไว้เป็นอันดับหนึ่ง

คณะเศรษฐศาสตร์นั่นเอง! เย้เย~ ^o^

ฉันได้ยินแว่วๆ มาว่าคณะนี้มีหนุ่มหล่อไฮโซเรียนอยู่เยอะแยะตาแป๊ะไก่ (จริงๆ แล้วนี่เป็นเหตุผลแอบแฝงที่เลือกคณะนี้ ไห้ๆ)

ส่วนจริงใจเพื่อสนิทที่สุดของฉันสอบติดคณะวิศวกรรมศาสตร์ (คณะที่มีผู้หญิงอยู่น้อยนิด) ฉันว่าจริงใจไปอยู่ที่นั่นจะต้องได้เป็นดาวคณะแน่ๆ เลยละ เพราะจริงใจทั้งสวย รวย แถมนิสัยดีอีกต่างหาก

ส่วนเพื่อนคนอื่นๆ ที่ฉันไม่ได้พูดถึงก็สอบติดคณะดีๆ กันทั้งนั้น มีทั้งแพทยศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์ เภสัชศาสตร์ บลาๆ

แต่...พวกเพื่อนๆ ของฉันแต่ละคนส่วนใหญ่ก็ไปฉลองกับแฟน

ส่วนฉันกับจริงใจนะเธอ...

ตั้งแต่เกิดมาตื่นเท่าฝ่าหอยจนบัดนี้มันโตและพัฒนาไปจนเท่ากับฝ่าไองแล้วก็ยังไม่เคยเลยสักครั้งที่จะมีสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่า...

แฟน!

ปุยฝ้าย

มาอยู่เคียงข้างกาย TAT

สรุปง่าย ๆ ว่าสถานภาพของฉันกับจริงใจคือ...โสดตลอดชีพนั่นเอง~
ดังนั้นฉันกับจริงใจจึงต้องออกมาฉลองความสำเร็จกันเองแค่สอง
คนเท่านั้น ดูเปล่าเปลี่ยวหัวใจยังไงชอบกล

ช่างเถอะ เพราะถึงยังไงวันเสาร์อาทิตย์นี้ฉันก็จะได้ไปฉลองกับ
ครอบครัวและญาติๆ เหมือนกันแหละน่า ฮีๆ

การฉลองของฉันกับจริงใจไม่ได้มีอะไรพิเศษไปจากเดิมสักเท่าไร
เพราะสถานที่นัดพบของฉันกับจริงใจในครั้งนี่ก็คือ...

โรงหนัง ^^

"ดูเรื่องอะไรกันดี...หนีตามไอน์สไตน์ดีมั๊ย"

วันนี้โรงหนังคนเยอะเป็นพิเศษเลยแฮะ เยอะจนฉันรู้สึกได้ว่ามัน
ดูแปลกไปกว่าทุกครั้ง สังเกตได้จากผู้ชายหน้าตาดีผิดมาตรฐานทั่วไปที่ยืน
กระจายตัวอยู่ทั่วสารทิศ --o

เอ หรือว่าวันนี้จะมีเปิดตัวหนังเรื่องใหม่ 'รถไฟฟ้ามาหานะจ๊ะ'
หรือเปล่า

แต่ไม่ว่าจะดูยังไงผู้ชายพวกนั้นก็หน้าตาไม่คุ่นเอาเสียเลย เพราะ
ฉะนั้นก็คงไม่น่าใช่ดารารหรือนายแบบ

ถึงกระนั้นสายตาของฉันก็ยังคงจับจ้องไปที่พวกเขาเพื่อตรวจหา
สิ่งผิดปกติ (ความหล่อของพวกเขา ><) จนกระทั่งมีรังสีอำมหิตแผ่มาจาก
มุมไหนสักมุม นั่นแหละฉันจึงเริ่มรู้ว่าควรจะเลิกมองพวกเขาด้วย
สายตาจับผิดได้แล้ว

เพราะดูเหมือนว่า...จะมีหนึ่งในหลายคนนั้นกำลังไม่พอใจฉัน...
อย่างมาก!!!

ซึ่ง!

และก็ไม่รู้เป็นเพราะความบังเอิญหรืออะไรที่ทำให้ฉันหันไปเจอจะเข้า
กับผู้ชายผมสีน้ำตาล ตาดูเหมือนเหยี่ยวคนนั้นพอดีบพอดดี =()=

"โคท! ไปได้หรือยังวะ..."

9

"..."

อ้อ นายตาคุณนี่ชื่อไคท์นะเอง

"มองอะไรอยู่นะ -_-?" ผู้ชายผมสีดำที่เพิ่งเดินออกจากช่องซื้อตั๋วส่งเสียงเรียกเขา หมอนี่ก็ตาคุณไม่แพ้กั๊กกับไคท์เลยทีเดียว มีน้ำถึงคอบกันได้ -_-

"ไม่มีอะไร..." ไคท์บอกทั้งที่ตายังคงจ้องเขม็งอยู่ที่ฉันท้วยสายตาที่ไม่เป็นมิตรเอาเสียเลย -_-α

ซึ่ง!

○_○

หว่า! อีตาไคท์นี่มันคนหรือปีศาจกันแน่เนี่ย ฉันทมองแค่นี้ไม่ได้หรือไง แล้วที่สำคัญฉันทมองเพราะแค่สงสัยว่าพวกเขาเป็นดารารหรือตัวประกอบอะไรหรือเปล่า ไม่ได้มองเพราะมีจิตพิศवासชะหน่อย UOU

"ไปเถอะ เสียเวลา..." อีตาบ้าไคท์พูดกับนายผมดำทั้งที่สายตาของเขายังคงจ้องเขม็งมาที่ฉันทตามเดิม

"ใช่ยัยนั่นหรือเปล่า" ว่าแล้วนายผมดำก็มองมาที่ฉันทบ้าง ด้วยสายตาที่...โหดร้ายอำมหิตไม่ต่างจากนายว้าว (ไคท์ แปลว่า ว้าว ><) สักเท่าไร บุคลิกนายผมดำนี่น่ากลัวพิลึก คู่อิมคริมและเข้าถึงยากอย่างบอกไม่ถูก

ไม่ได้การละ...สถานการณ์แบบนี้สงสัยว่าฉันทต้องรีบเผ่นไปหลบหลังเสาโน่นก่อนซะแล้ว TAT

พีว~

"..."

ยื่นหลบอยู่ได้ไม่เท่าไร จริ่งใจก็เดินมาลากฉันทออกจากเสาพาตรงไปที่ป้ายโปรแกรมหนัง และเป็นโชคดีของฉันทที่นายสองคนนั้นได้มลายหายไปจากตรงนั้นแล้ว

เฮ้อ หวังว่าพวกเขาคงไม่ได้หลงตัวเองถึงขนาดคิดว่าฉันทจะไปแอบบึ่งพวกเขาหรอกนะ ที่ฉันทมองก็เพราะสงสัยว่าพวกเขาเป็นดารารหน้าใหม่ที่มางานเปิดตัวหนังหรือเปล่าก็เท่านั้น ไม่ได้มีเจตนาจะแตะโลมด้วยสายตา

ปุ๋ยฝ้าย

เลยสักนิด =___=

"ตกลงจะดูเรื่องอะไรกันดีล่ะว่าเรื่อง...กั๋งฟูโคอาลามัย ^^"

จริงใจยังคงเสนอไปเรื่อยพลางขึ้นนิ้วไปที่โปสเตอร์หนึ่งที่ตั้งอยู่ใกล้ๆ กับปากทางเข้าช่องซื้อตัว

"จะดีหรืออ ฉันว่าซื้อมันดูแปลกๆ --"

ตอนนี้สมองของฉันทกำลังคิดคำนวณว่าหนังเรื่องไหนที่จะทำให้คุ้มค่างกับเงินที่ฉันต้องเสียไปมากที่สุด =()=

"อ่า...นั่นสินะ TAT"

"หรือจะดูเหยี่ยวหน้าโหด" ที่อยากดูเพราะเห็นว่ามันยาวดี หนังตั้งสองชั่วโมง แลไปนั่งตากแอร์ก็คุ้มแล้ว =()=

"แค่ฟังชื่อฉันก็อยากจะเดินออกจากช่องซื้อตัวแล้วล่ะว่าเรื่อง --"

"แหม แล้วกั๋งฟูโคอาลาของแกดีนักรหรือไง"

"ฉันดูบอดี้การ์ดหน้ารั้มัย ^^"

"--++"

"%#\$%&#^%*"

"#^\$@#&%\$@&\$^"

ฉันกับจริงใจยืนเกียวกัน (แบบไม่จริงจัง) อยู่พักใหญ่ว่าจะดูเรื่องอะไร จนในที่สุดก็ได้ข้อสรุปออกมาว่า...

"เปลี่ยนความคิดที่จะดูบอดี้การ์ดหน้ารั้มัยอย่างด่วนเลยนะจริงใจ ก่อนที่ฉันจะตัดสินใจดูบ้านกระสุนสามแทน"

"อ่า...ฉันดูหนังแอ็กชั่นกันมัย แกชอบดูฉากที่ข้าวของพังแล้วก็มียิงกันไม่ใช่หรือ"

"ถือว่าถูกเลยทีเดียว ^^" ฉันชอบดูหนังแอ็กชั่นเป็นชีวิตจิตใจ ส่วนเหตุผลนะหรือ มันก็เป็นเพราะฉันรู้สึกว่าคุณค่ากับเงินที่เสียไปยังงั้นล่ะ เพราะหนังที่มีข้าวของพังเยอะๆ ก็แสดงว่าใช้ทุนเยอะจริงมัย ไห้ๆ

"เฮ้ๆ งั้นไปซื้อตัวกันเถอะ"

"อย่าลืมใช้บัตรลดด้วยล่ะ มันลดได้ตั้งยี่สิบบาท --_o"

"จ้า ไม่ลืม ^^"

สรุปว่าหนังที่ฉันกับจริงใจเลือกดูเพื่อฉลองความสำเร็จในครั้งนี้ก็คือ
...008 พยัคฆ์ร้ายแดนดับ -_-+

II

โรงหนัง

ปัง! ปัง! วิ๊ด~ พิว~

นักแสดงหนุ่มตาน้ำข้าวหุ่นหล่อล่ำกำลังไต่ยงผู้ชายไปตามระเบียบ
ก่อนจะโหนตัวลงมาจากตึกสูงกว่าสิบชั้น ทำให้อะดรีนาลินในตัวของฉัน
หลังไหลและส่งผลให้น้ำย่อยเริ่มทำงาน (ไม่เกี่ยวหรอก จริงๆ แล้วคืออยาก
กินและชอบกิน มันมีเท่านั้นจริงๆ -_-) จนต้องด้วงเอาป๊อปคอร์นที่ตั้ง
อยู่ทางด้านขวามือขึ้นมากินด้วยความเคยชิน

ไม่รู้ทำไมฉันรู้สึกว่าการนั่งกินป๊อปคอร์นในโรงหนังมันอร่อยและได้
บรรยากาศว่าการซื้อกลับไปนั่งกินที่บ้านเป็นไหนๆ ^^

หนังยังคงดำเนินต่อไป...อย่างเข้มข้น! และสายตาของไอคนที่นั่งอยู่
ข้างๆ ก็จ้องมองมาอย่างเข้มข้นไม่แพ้กัน

ซึ๊ง~

แม้จะอยู่ในที่มีแต่ฉันก็รับรู้ได้ถึงรังสีอำมหิตที่สาตกกระทบมาที่ฉัน
อย่างรุนแรงและดุเดือด

ง่า~ นี่มันหนังแอ็กชั่นไม่ใช่หนังผีนะ ทำไมฉันถึงได้รู้สึกว่ามันลึกลับ
เกรี้ยวขึ้นมาได้ถึงขนาดนี้เนี่ย

ปัง! ปัง!

พิว~

...

...

...

ฉันยังคงนั่งกินป๊อปคอร์นต่อไปอย่างมีความสุขพร้อมกับติดตามดู
ฉากลึกลับระทึกนั้นไปด้วย จนกระทั่ง...

ซึ๊ง~

ปุยฝ้าย

อีกแล้ว รังสีอำมหิตจากไอ้คนที่นั่งอยู่ทางด้านขวามือของฉัน มันเป็นอะไรกับฉันมากมายเนี่ย!

ฉันจึงค่อยๆ หันไปมองคนที่นั่งอยู่ข้างๆ ฉันทางด้านขวา แล้วก็พบว่า...

ซึ๊ง~

○_○

ฉันหันไปสบตากับเขาพอดีเลยละ ก่อนที่ฉันจะรีบหันกลับมามองจอตรงหน้าตามเดิมเพราะรู้สึกได้ถึงสิ่งผิดปกติในตัวหมอนี่

ซึ๊ง~

ยัง ยังไม่เลิก เขายังคงหันมามองหน้าฉันนั่งนานอย่างไม่รักษามารยาท

ทำไมเธอ เขามีปัญหาอะไรกับฉัน

รู้จักกันมาก่อนหรือ

ถ้ารู้จักทำไมไม่ทัก พิลึกคนจริงๆ --^ (ลืมไปเสียสนิทว่าเขาห้ามคุยกันในโรงหนัง)

หรือว่า...ฉันเคี้ยวป๊อปปอร์นเสียงดัง =()=

ก็ไม่ใช่...ฉันเคี้ยวแบบผู้ลากมากดีสุดๆ แล้วนะ --+

แล้วเขามองอะไร!

--?

อ้ากกก~ หรือว่าจริงๆ แล้วเขาจะเป็น...

พวกโรคจิต!!!

○_○

น่ากลัวแฮะ

ช่างเถอะ อยากมองก็มองไป เพราะถึงยังไงก็ได้แต่มอง~ ♪ (เริ่มจะเพี้ยนไปเป็นสำเนียงลูกทุ่ง --)

ซึ๊ง~

ยัง! ยังจะมองอีก! มารยาทมีบ้างมั๊ยเนี่ย >()<

หรือว่าจริงๆ แล้วเขาแอบชอบฉัน ใ้ๆ (ก็กล้าคิดไปได้เนอะ =()=)

ซิง~

เอาอีกแล้ว หมอนี่มันยังงันเนี่ย น่าเกลียดชะมัดเลย มีดตีอแบบนี่
ยังจะกล้ามามองฉันอีก แยะจริงๆ เลยผู้ชายคนนี่

หน้าตาก็...เหมือนจะดีอะนะ หน้าเรียวกๆ จมูกโด่งๆ ผิวก็...น่าจะ
ขาวอยู่ (โรงหนังมันมืดเลยเห็นไม่ค่อยชัด เขาเป็นว่าจากการสังเกตในที่
มืดก็สามารถบอกได้อย่างอขายปากว่าเขาน่าจะเป็นผู้ชายที่หน้าตาดีมาก
คนหนึ่ง) แต่ทำไมถึงมีจิตใจปริตผิดมนุษย์แบบนี้

และยังไม่ทันที่ฉันจะได้หันไปบอกจริงใจถึงท่าทางแปลกๆ รวมถึง
พฤติกรรมถ้ามองของผู้ชายที่นั่งอยู่ข้างๆ จริงใจก็ซิงพุดขึ้นเสียก่อน

"รำเริง ไมกินปือปคอรันหรือ ^^?"

"ฉันก็กินอยู่ี่ง ^^" ฉันบอกพร้อมกับหยิบปือปคอรันรสชีสที่วางอยู่
บนที่วางแขนทางด้านขวาใส่ปากด้วยสีหน้ามีความสุขกับผงรสชีสที่เคลือบ
อยู่ทุกอณูของปือปคอรัน

"เฮ้ย! ๐()๐"

๐_๐

เสียงที่ดังน้อยกว่าพูดผ่านโทรโข่งของจริงใจทำเอาฉันเสียขวัญยิ่ง
กว่าตอนที่นางเอกกำลังถูกใจผลัดตกหน้าผาเมื่อกันี้อีกนะ แล้วไหนจะ
คนอื่นๆ ในโรงหนังที่หันมามองฉันกับจริงใจด้วยสายตาคำหั้นนั้นอีก TAT

"เฮ้~ จริงใจ แกอย่าเสียงดังสิ เดียวก็โดนเชิญออกหรือ =๐=" ฉัน
บอกโดยที่มือขวายังคงล้วงไปที่ถังปือปคอรันซึ่งตั้งอยู่ตรงที่วางแขนทางขวา
เช่นเดิม ^๐^//

"รำเริง! ที่ฉันจะบอกก็คือว่า...ปือปคอรันที่แกกำลังกินนะ มันเป็น
ของคนอื่น -_-^"

"๐_๐?"

"ของเรานะอยู่ี่ง ฉันถืออยู่" จริงใจบอกพร้อมกับชูถังปือปคอรันที่
เราหันกันซื้อเป็นการยืนยัน

ฝ่าง!

"๐_๐"

13

ปุยฝ้าย

นะ...นั่นมันไม่จริงใช้มั๊ยพี่น้องงง~

นี่ฉันแผลอกกินป๊อปคอร์นของคนอื่นหรือนี่ มีน้ำละมันถึงได้อร่อยผิด
ปกติ เพราะมันเป็นของพรีนั่นเอง โฮ่ๆ (ยังไม่สำนึก --)

ตายละ งานนี้ฉันชี้แจงแก่นะๆ เพราะฉันกินมันจนเกือบจะหมดถึง
อยู่แล้ว หรืออาจจะหมดไปแล้วก็ไม่อาจทราบได้เพราะตอนที่ล้วงลงไป
เมื่อก็ก็ไม่เจอป๊อปคอร์นเลยสักชิ้นเดียว

ทำไงดีล่ะคราวนี้ TAT

"แล้วทำไมแกยังไม่เอามือออกมาอีก เอามือออกมาสิว่าเวีง!"

เสียงเตือนของจริงใจทำให้ฉันรีบดึงมือออกมาจากถังป๊อปคอร์น (ที่
ไม่ใช่ของฉัน TAT)

วินาทีนั้นเองที่ฉันทันได้สบตากับนายคนข้างๆ (เจ้าของป๊อปคอร์น
รสชีสถึงนั้น) อีกครั้งหนึ่ง ทั้งๆ ที่จริงๆ แล้วฉันก็พยายามจะหลบตาเขา
เพราะรู้สึกอับอายในความตะกละของตัวเองเหลือเกิน TAT

ซึ่ง~

สายตาของเขาดูไม่เป็นมิตรเอาเสียเลย คาดว่าเขาคงอยากกดหัวฉัน
ลงไปในถังป๊อปคอร์นเป็นการล้างแค้นอย่างไม่ต้องสงสัย TAT

ง่า...ฉันไม่ได้ตั้งใจน้า~

เขาเป็นว่าเดียวหนึ่งจบแล้วฉันจะลุกขึ้นมาเดิน sorry sorry เป็น
การขอโทษก็ได้ ฮือๆ

]

ผู้หญิง...นารำคาญ 1

หลังจากไปก่อวีรกรรมกินป๊อปคอร์นของคนข้างๆ จนเกือบหมดถึง
(หรือหมดไปแล้วก็ไม่รู้ TAT) ฉันก็แทบจะไม่มีสมาธิหนึ่งส่วนที่เหลือต่อ
เพราะรับรู้ได้ว่าอิตาคคนข้างๆ มันจะต้องเจ็บแค้นฉันแน่ๆ ไม่สิ อาจถึงขั้น
อาฆาตเลยล่ะ เพราะสายตาของเขาที่จ้องมองมาที่ฉัน...

มันน่ากลัวใช้ได้เลยทีเดียว TOT

14

15

ยังคงตอนที่เขาล้วงมือลงไปไม่ถึงปีปคอร์นแล้วยกมือออกมาทั้งๆ ที่ไม่มีปีปคอร์นติดมือเลยสักชิ้นยิ่งทำให้ฉันรู้สึกผิดยิ่งกว่าเก่า เขาเป็นว่าเตี้ยวหนึ่งจบแล้วฉันจะขอโทษเขางามๆ สักครั้งก็แล้วกันนะ UOU

แต่...บางทีฉันอาจจะวิตกจริตไปเองก็ได้นะ เพราะเมื่อฉันแอบเหลือบมองนายคนข้างๆ อีกครั้งก็พบว่าสายตาของเขายังคงจ้องมองอยู่ที่หน้าจอภาพยนตร์ ไม่ได้หันมาส่งสายตาอาฆาตแบบเมื่อกี้ให้ฉันอีก (อาจเป็นไปได้ว่าเขาทำใจกับความไม่เที่ยงแท้ของปีปคอร์นในถึงที่ซื้อมา ตั้งอยู่และดับไปในท้องของฉันแล้วก็เป็นได้ --+)

แหม แบบนี้ค่อยโล่งขึ้นมาหน่อย เขาคงจะไม่คิดถือโทษฉันแล้วสินะ ใจดีจริงๆ เลย ดีเหมือนหน้าตาของเขาเลย ฮีๆ ^^

แต่ถึงกระนั้นฉันก็ยังรู้สึกไม่สบายใจอยู่ดีเพราะลึกๆ แล้วฉันคิดว่าเขาน่าจะไม่พอใจในสิ่งที่ฉันได้ทำลงไปอย่างแน่นอน

และขณะที่ฉันกำลังขยับตัวไปมาเพราะรู้สึกอึดอัดกับสายตาของหมอนั้น...

วาบ!

จู่ๆ ฉันก็เห็นแสงอะไรบางอย่างสว่างวาบขึ้นตอนที่เขาล้วงมือลงไปไม่ถึงปีปคอร์น และแน่นอนว่ามันคือ...

กล้องวิดีโอขนาดเล็กเท่าลูกปิงปองที่ฉันเคยเห็นพวกเพื่อนผู้ชายเอามาถ่ายเล่นกันตอนจบ ม.6 และถ้าถอดออกจากกัน ข้างในจะเป็นแฟลชไครท์ O_O!!!

อ้ากกก! หมอนี่เป็นพวกแอบถ่ายงั้นหรอ?

แล้วเขาถ่ายอะไร --?

แอบถ่ายหนังเถื่อนเพื่อเอาไปอัดขาย?

หรือว่า...แอบถ่ายกางเกงในผู้หญิงที่ใส่กระโปรงตอนถึงถึงปีปคอร์นเดินเข้าโรงหนัง!!!

แต่...จากการสังเกตพฤติกรรมของเขาที่ชอบเหลือบมามองฉันบ่อยๆ และอาจจะแอบมองส่วนอื่นไปด้วย --a

ฉันมั่นใจว่าหมอนี่ต้องคิดเอากล้องปิงปองไว้ถ่ายกางเกงในผู้หญิงไป

ปุยฝ้าย

ไรต์ชายตามตลาดมีดอย่างแน่นอนนน~

หน้อยๆๆ แบบนี้นั้นมันต้องขยายยย~

"นี่นาย! คิวบ OXO" ยังไม่ทันที่ฉันจะได้อำปากร้องเพื่อประจํา
พฤติกรรมอุบาทว์ของหมอนี่ มือใหญ่ของเขาก็เอื้อมมาปิดปากฉันเอาไว้
พร้อมกับก้มลงกระซิบบอกที่ข้างหูฉันจนได้กลิ่นน้ำหอมจางๆ ของเขา ว่า
แต่...โจรใช้น้ำหอมเป็นด้วยหรอะ =()=

"หุบปากนะ! ไม่งั้นเธอตาย --+"

"O_O" ตะ...ตายเลยหรอะ

และยังไม่ทันที่ฉันจะได้หันไปสะกิดจริงใจที่ตอนนีหัลบคาเบาะไป
แล้ว ฉันก็รู้สึกได้ถึงความเย็นเยียบของอะไรบางอย่างที่กดลงมาที่เอว
ซึ่งคาดว่าคงจะเป็น...

ปะ...ปึน!!!

TAT

"อ้อ! อ้อ!" หมอนั้นยังคงปิดปากฉันเอาไว้แน่นจนเสียงร้องของฉัน
ดังอู้อี้อยู่ในลำคอ

แงๆ ทำไมจริงใจต้องมาหัลบตอนนีด้วยเนี่ย รู้มั๊ยว่าหมอนี่มันกำลัง
จะฆ่าปิดปากฉันนน~

"อย่าส่งเสียงได้มั๊ย นารำคาญ!" คราวนี้ปากกระบอกปืนกดลึกลงมา
ที่เอวจนฉันต้องส่งเสียงร้องอยู่ในลำคอเพราะว่าฉัน...บ้าจี้ =()=

"อ้อ อ้อ"

"ฉันบอกให้เงียบไป!"

น้ำเสียงขมขู่ของเขาทำให้ฉันกลัวอยู่ได้แค่พักเดียวเท่านั้น เพราะเมื่อ
ตั้งสติได้ฉันก็นึกขึ้นได้ว่ามันเป็นไปไม่ได้ที่หมอนี่จะฆ่าฉัน

"--"

เฮอะ! ตายงั้นหรอะ!

มันจะเป็นไปได้ยังไงในเมื่อมีมันโรงหนึ่ง ถ้าหมอนี่ฆ่าฉัน เขาก็ต้อง
โดนจับ แล้วฉันจะกลัวไปทำซากเปิดอะไร

และที่สำคัญไอ้ปึนนี่ก็คงจะเป็นปึนปลอม ใ้ๆ (เริ่มฉลาดกับเขาขึ้น

